

Laikā pa laikam viņa redz vienu un to pašu sapni: teju teju jāiet kārtot eksāmens, bet pēc pusnakti kā smags slogs spiež nezinā un nekad neizjustas bailes. Tādās bailēs, no kurām izdodas atsavināties tikai pamostoties.

Dienā naktis nemiers zūd kā nēbija. Tad kāpēc gan šis sapnis atzvēien atgriežas pie viņas ar uzņēmīgu pastāvīgumu? Lai-

kam tāpēc, ka visa viņas dzīve bijusi kā liels, nopietns eksāmens, vajadzējis atbildēt uz simtiem, tukstotiem jautājumiem un nepareiza atbilde uz jebkuru no tiem tūlīt tiktu novērtēta ar zemāku atzīmi ieskašu grāmatīnā, uz kuras vāka viens vietēnīgs vārds — «Autoritāte». Tā pati, grūti legūstamā, kuras labā jādāstrādā visu savu dzīvi, bet kuru var zaudēt ļoti ātri.

Tācu ar Jevgēniju Reinbahu tas nekad nevar atgadīties — par to mani cieti pārliecināja Līvānu eksperimentālajā bloķimiskajā rūpnīcā. Runāja cilvēki, kas viņu pazina pietiekami labi. Kā gan lai uzņēmumā nezinātu tā galvenā ceha priekšnieci? Si stieviē, kas vada lielu un sarežģītu saimniecību, (pēdējos gados rūpnīcas teritorijā pacēlušies divi jaunu iecirkņu — skābes hidrolīzes un lopbarības lizīna korpusi), protams, nevar palikt nemanīta. Raksturīgi, ka Jevgēniju Reinbahu pazīst un dziļi cieina ne tikai kā cilvēku, viņu augsti vērtē arī kā speciālisti.

Stāsta rūpnīcas direktors Atis Sedvaks:

— Mēdz gadīties arī patika-

mas kļūdas. Jā, jā, arī es neesmu bez vainas. 1970. gada augustā, ieraudzījis pie mums divas Voronežas Kimijas tehnoloģiskā institūta absolventes, neviļus nodomāju: kaut tikai nostrādātu parādžēto laiku. Meltenes likās trauslas un nevarīgas, jo vairāk tāpēc, ka šajos amatos biju gaidījis virieša cilvēkus.

Vēso uzņemšanu, protams, izjuta arī Zeņa ar savu kursa biedreni. Sākās viņas gaitas Līvānos, toreiz vēl pavisam neievērojamā Latvijas pilsētā. Viņa kļuva par maiņas meistari tagadējā otrajā cehā. Pēc darba gaidīja cieta, nemājīga gulta četrvietīgā viesnīcas numurā. Tur vai ik dienas apmetās citi lebraucēji. Zeņa savu patstāvīgas dzīves sākumu bija iedomājusies nedaudz savādāku. Iespējams, sevi lika manīt jaunībai raksturīgais maksimālisms. Pēc pāris mēnešiem jaunie speciālisti neuzstājīgi ieminejas: varbūt palaidīst mūs prom? Taču Atis Sedvaidis, ne mirkli nešaubādamies, teica: «Nē!». Jau toreiz viņš trauslajā jaunatnācējā saskatīja to Jevgēniju Reinbahu, kāda viņa ir šodien, — darbīgu, prasmīgu kolektīva locekli ar organizatora dotībām, kas cenšas iedzīlīnāties jebkurā jautājumā.

Maz pamazām nokārtojās sadzīves jautājumi — Jevgēnijas pieskīra vienistabas dzīvokli. Uz rūpnīcu bija prieks nākt, tur risinājās lielas un interesantas parmaiņas. Šodien Jevgēnija Reinbaha pateicas liktenim, ka tas davājis viņai sastapšanos ar tādu cilvēku kā Atis Lacars. Viņš bija ceha priekšnieks toreiz, kad

ki izglītota (it īpaši tas kļuva manāms pēc maksimālismā neklātenes universitātes pabeigšanas). Taču pats galvenais — viņa ir vadītāja, kurai seko.

...Līdz pat šim brīdim atmiņā palikusi aplausu vētra tai brīdī, kad rūpnīcā pasniedza Vissavienības socialistiskās sacen-

EKSAMINĒ DZĪVE

A. P. R. A. K. S. T. S.

sības uzvarētāja karogu. Toreiz / uzstājās arī Jevgēnija Reinbaha. Likās, runāja parēlās, pārdomātas, rūpīgi izvēlētas frāzes. Taču pašas seļā sārums nomainīja bālu — no milzīga satraukuma. Tieši no pirmā ceha — šī uzvara prasīja vislielāko pašatdevi. Toreiz gads sākās ar atpalcību, un situāciju varēja glābt tikai jauns produkcijas veids — lopbarības lizīns, kura ražošanu uzsāka gada sākumā. Saspringtība bija milzīga. Toreiz arī izpauzās šī retā prasme, kas piemīt tikai istam vadītājam — mobilizēt cilvēkus darbam, kura panākumiem tikpat kā neviens vairs neticēja. Protams, varēja aizbildināties ar attiecīgiem priekšrakstu parafrāzēm, kuru ir ne mazums. Pretējā gadījumā — risks. Taču ceha priekšniece izvēlējās pēdējo, apliecinot drosmi, atpazītu un iniciatīvu. Rūpnīcā pasniedza karogu, bet cil-

vēki noticēja Jevgēnijai Reinbahai — galīgi un negrozāmi.

— Vadības stīks? — domīgi parjautāja Jevgēnija Reinbaha. — Drīzāk demokratisks nekā valdomīgs. Palaujos uz cilvēkiem, ar kuriem kopā sākām — tā ir pareizāk. Ne uz mirkli nealimirstu, ka ikvienu manu soli vērtē citi.

— Vienīgais, ko nevaru cīest, tā ir dvēseles atsvešinātība. Mūsu cehā bija mehāniķis, kurš nedz dzēra, nedz darbu kavēja, taču ekstrēmos gadījumos (bet tie kā par spīti notika sēdīnās un svētdienās) viņu tālkā nebija ko gaidīt. No ceha viņš aizgāja.

... Kad Jevgēnijai Reinbahai piedāvāja ceha priekšnieces amatu, pamanot viņas apjukumu, nomierinoši teica: «Gadus trīs pašā strādāsi, bet tad pameklēsim kaut ko vieglāku...». Solīto triju gadu vietā pagājuši jau četri, un pāles, acīmredzot, ne viens vien. Runājot šoferu terminoloģijā, vadības sture drošās rokās. PSRS Mikrobioloģiskās rūpnīces bas ministrijas teicamieci, republikas Augstākās Padomes Prezidija Goda raksta īpašniece, Vissavienības TSSI bronzas medaļas laureāte komuniste Jevgēnija Reinbaha pārliecināši kārto eksāmenu, kuru no viņas pieņem pati dzīve.

I. KOROĻOVA